

רוטן בצרפתית

בצרפת הנופים קסומים, השווקים זולים ולאף אחד אין את אפליקציית "צבע אדום" בנייד * אבל כמה אפשר ליהנות מבישולים ומטיולים זוגיים לאורך זמן? אני צריך להתעצבן * ניצני חזר מגן עדן והתגעגע לרעש

הרביעי הקרוב למעבר, ושם רק ארצה – אוכל לברוח החוצה לנשום אוויר צח, עודדה אותי, אבל אז קרה דבר חמור יותר. באחת ההפסקות המאוד קצרות בין הקטעים המוזיקליים, החי"ט אחד החברים שלי לפנק אותי ולהחליף איתי מקום, כך ש"תוכל לראות את הידיים של הפסנתרן".

ייאמר כאן שהחברים שלי טועים לחשוב שאני נגן כה משורר בח, שאם אראה מה עושה הפסנתרן המחונן, אוכל אחר כך להביע דעה מלומדת על הטכניקה שלו או שזה יתרום משהו ליכולות המוזיקליות שלי, בלי להביט שמדובר בבור שיוודע חמישה אקורדים ביום טוב. גרוע מזה, המחווה של החבר, שכבר יצא לכיוון שלי, אילצה אותי להתחלף איתו במקום ולהתקדם פנימה בשורה הרחק מהמעבר, מה שהגביר עוד את תחושת החרדה.

ישבתי מול הפסנתרן המדופלם ודמיינתי את מותי, ובהזדמנות הראשונה ברחתי חזרה לכיסא שקרוב למעבר.

ביציאה אני קולט משהו זר מחפש את המבט שלי. ישראל, איך לא. "מה העניינים, ניצני? ישבתי לא רחוק ממך וראיתי שאתה נלחץ ממהו. מה קרה?" עניתי לו "איזה התקף חרדה קטן, אבל עכשיו אני בסדר".

"האמת, אל תיעלב, אבל הייתי בהופעה שלכם וראיתי אותך מנגן, כמו שהבחור הזה ניגן עכשיו על הפסנתר. בהשוואה אליך – גם אני במקומך הייתי נתקף חרדה".

הערב חוגגים (או לפחות מציינים) את ט"ו באב, חג האהבה. לאחד האמרגנים הראשונים שלנו בתחילת הדרך, אמנון צבן, נפתחה הזדמנות לארגן ערב הופעות באמפי צמח שעל גדות הכנרת, והוא ביחד עם המועצה המקומית, החליטו להמציא את מה שכוונה במשך שנים "ליל אהבה בצמח".

ההופעות שם ידעו עליות ומורדות. במקום שהיה מיועד לאלפיים איש, הצליחו לדרוס ששת אלפים בני נוער צפופי הורמונים שישנו בשקי שינה, ובין המזמוזים גם צפו בהופעות רוק. היו שנים מאתגרות שבהן הקהל נטל לעצמו את החופש להשליך פחיות בירה לא ריקות על הבמה, כאות לשמחה או לאי שביעות רצון, והיו גם שנים שבהן סתם לא הגיעו. באחת השנים הראשונות שבהן הופענו שם, הוחלט על תחרות הנשיקה הארוכה. האירוע הזה נמשך כמה שעות על הבמה תוך כדי ההופעות של הלהי"קו. אני זוכר את עצמי מנסה לנגן, כשווג מתחריים צעיר מתנשק בלהט ממש מולי ומסתיר לי את הקהל ואת הלהקה.

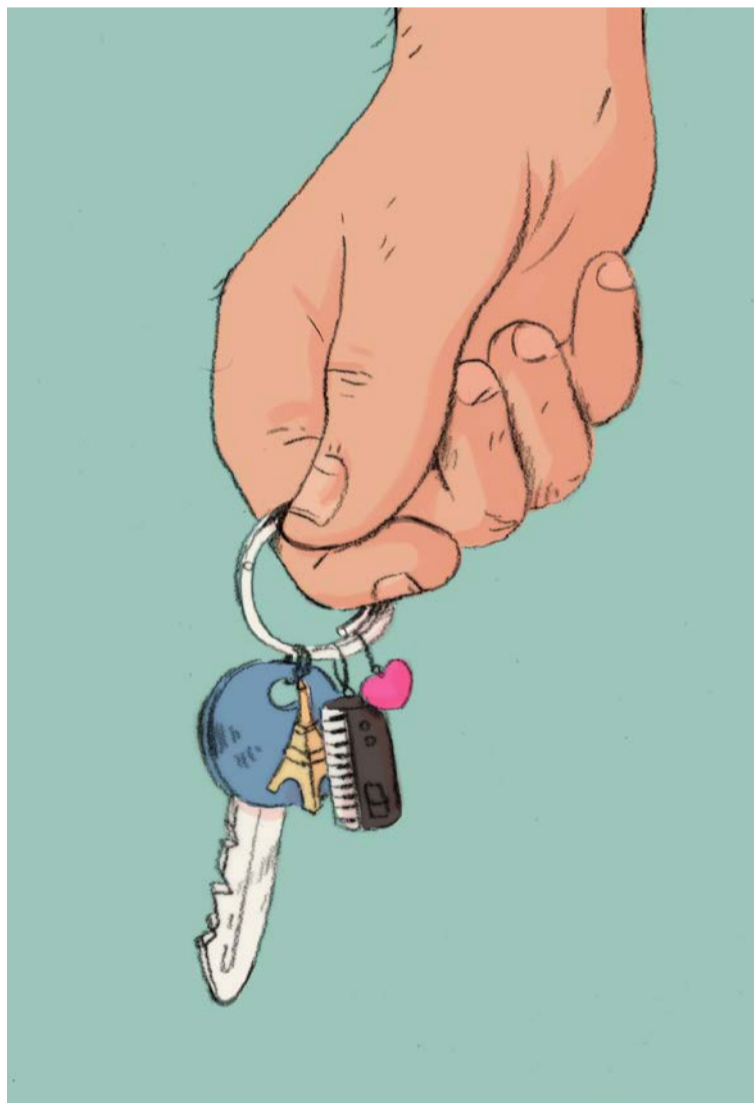
בצר לי עזבתי את העמדה שלי והזזתי אותם בעדינות אט-אט הצידה, בלי חלילה לנתק אותם מנשיקתם, שכבר נמשכה בטח שעותיים. אני מקווה שהם התחננו מאז ושיש להם חמישה נכדים.

אם גם אתם זוכרים את האירוע, פנו אלי בפרטי ואזמין את הנכדים לשחזור. אם לא התחנתם, אני דורש שתשלמו לי מאה אלף שקל, או שאני אחפש תיעוד של האירוע ואשלח אותו לנכדים שלכם. *

yairn@israelhayom.co.il

מקסים, הפסנתרן המחונן ניקולאי לוגנסקי ניגן היטב, וכולנו ישבנו על כיסאות פלסטיק מקובעים והתמכרנו לצלילים הקלאסיים שאליהם התלווה פסקול של צרצורי צרצרים.

כמי שבילה הרבה משנות חייו על במות בהיכלי תרבות, אולי מות קונצרטים, מתנ"סים וסתם אולמות מפוקפקים עם סאונד שליידו אפילו הצרצרים נשמעים כמו ארתור רובינשטיין – אירוע כזה הוא שגרתי למדי, ואינו מספק סיבה להתרגשות כזו או אחרת, אלא שאחרי כמה דקות חשתי לפתע במין סוג של התקף חרדה לא מוסבר עם מחנק קל, נשימות קצובות,

איור: עובדיה בנישו

לב שדופק, אבל לפחות עם הידיעה שאם כבר חרדה – אז עדיף בצרפת.

חשבתי שזה רק עניין של זמן עד שאפול מעולף או סתם מת. המחשבה שאני אבאס לכולם את הקונצרט, אתפרק מעורף לאיזה צרפתי על הכתף ואלכלך לו את הז'קט של איב סן לורן עם הרוק שלי, או שאוכל כאמבולנס צרפתי לבית חולים צרפתי עם רופא צרפתי שלא מכיר את "תיסלם" – לא בדיוק הורידה את מפלס החרדה שלי. הידיעה שאני יושב בכיסא

לפני שבוע טסנו לחופשה של שבוע בצרפת, ארץ

משגעת עם נופים קסומים, אוכל נפלא ועוד הרבה דברים חיוביים כמו אלן דלון, באגט, קרואסון ונשיקות צרפתיות (וגם פחות חיוביים, כמו מקלחות צרפתיות). החברה היתה נעימה, מזוג האוויר היה חם, והמחירים נמוכים יחסית לטרפת של ישראל (ארוחה במסעדת מישלן עולה כמו שיפורייה באזור תעשייה שצמודה למוסקר שמתקן צמיגי מישלן). כמו בכל טיול שלי בחו"ל, ובעיקר כשמגיעים לכפרים קטנים ולעיירות ציוריות, אני שואל את עצמי את אותה שאלה: האם הייתי גר כאן?

אני מתקנא בשקט הממכה, באנשים שנראים רגועים, אבל אולי זה רק בגלל שאני לא מבין על מה הם מדברים, ומה שנשמע לי כמו שיחה על תולדות הציור האימפרסיוניסטי הוא בכלל ריב שכנים שמ"טיחים אחד בשני קללות ציוריות. אני גם נהנה מכך שאין לי מושג איך מבטאים את מה שכתוב על הש"לטים שכוללים המון אותיות מיותרות. ניסיתם פעם לכתוב שאנו אליזה?

אני חושד שכל מטרת האותיות המיותרות היא להתנשא ולגרום לנו לסבול מרגשי נחיתות פרו-בינציאליים. המים בנחלים בצרפת זורמים, אם כי השנה קצת פחות, ואין שם זכר למלחמות ולמבצעים. נגמ"שים וכיפות ברזל לא מוצבים ברחבי פרובאנס, לאף אחד אין בנייד את אפליקציית "צבע אדום", שמבחינתם בטח נשמע כמו משהו שקשור לפיקאסו, בשוקי האוכל כבר מאות בשנים מתנהלים כמו שעון, עם מחירים נמוכים ואיכות גבוהה. והניקיון האירופי מעורר קנאה, כמו שאמי עליה השלום נהגה לומר: "יימח שמם, כמה נקי פה".

אני מדמיין את הגברת הראשונה ואותי משאירים את הכל מאחור, ואת עצמי קם כל בוקר לקריאת התרגול הצרפתי, שהוא בכלל פסיון, שותה קפה בפיאצה הקטנה, קורא חרשות מהארץ באיפה ובמקום לקחת ללב – חושב כמה אקוטי שם במזרח התיכון. פגשנו שם זוג ישראלים כזה, שכבר כמה שנים גרים להם באושר בפרובאנס, ונהנים בכל רגע מבישולים ומטיולים זוגיים.

נשמע מפתה, אלא שאחרי מחשבה קצת יותר עמוקה, הבנתי שאם אשתי תבלה חודשיים-שלושה בכפר צרפתי או איטלקי רק איתי, ובלי חברים ובני משפחה, היא תאבד את סבלנותה ושפיות דעתה, תנעל אותי במרתף, תכין ממני פרושוטו ותברח עם הכומה. גם בכלל לא בטוח שאני עצמי עומד מאחורי הפנטזיה הרומנטית הזו, בעיקר כי כאדם נטול תחביבים, שאין לו כוונה להתחיל לאסוף בולים או לצוד צפרדעים, לא ברור לי מה עושים שם כל היום: עבודה אין לי שם, אין פקקים, אין על מי לצעוק בכביש, אין שווארמה,

הטחינה לא מטפפת (עם חרדל גרגירים זה לא זה), אין נהגי מוניות להתווכח איתם על המצב, ובעיקר אין על מה להתלונן על כמה הכל חרא, כי זה לא חרא שלי. חוץ מזה שאז אני לא אוכל לאיים שאם זה יימשך ככה – אני עוזב את הארץ, כי את זה כבר עשיתי. אז אנחנו נשארים בארץ.

באחד הערבים בדרום צרפת נסענו כמה חברים לקונצרט של מוזיקה קלאסית תחת כיפת השמיים. היה ערב